ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MICHAEL B. ELMER της 24ης Οκτωβρίου 1996 *

1. Στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, η Pretura circondariale di Biella (στο εξής: Pretura), Ιταλία, έχει υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία ορισμένων διατάξεων της Συνθήκης ΕΚ σε σχέση με εθνική νομοθεσία απαγορεύουσα την ιδιωτική διαμεσολάβηση για την τοποθέτηση εργατικού δυναμικού και την προσφορά προσωρινού εργατικού δυναμικού.

Οι σχετικοί εθνικοί κανόνες

2. Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 1, του νόμου 264 της 29ης Απριλίου 1949 (στο εξής: νόμος του 1949), η τοποθέτηση εργατικού δυναμικού καθώς και οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα διαμεσολαβήσεως μεταξύ προσφοράς και ζητήσεως εργατικού δυναμικού επ' αμοιβή απαγορεύεται με εξαίρεση τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας, έστω και αν η δραστηριότητα ασκείται χωρίς κέρδος.

3. Το άρθρο 1, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του νόμου 1369 της 23ης Οκτωβρίου 1960 (στο εξής: νόμος του 1960), έχει ως εξής:

«Απαγορεύεται στους επικεφαλής επιχειρήσεων να αναθέτουν σε τρίτους υπό μορφή εργολαβίας ή υπεργολαβίας ή υπό οποιαδήποτε άλλη μορφή, συμπεριλαμβανομένων των συνεταιρισμών, την εκτέλεση απλών παροχών εργασιών μέσω της απασχολήσεως εργατικού δυναμικού προσληφθέντος και αμειβομένου από τον εργολάβο ή τον υπεργολάβο, οποιαδήποτε και αν είναι η φύση της εργασίας ή υπηρεσίας στην οποία αναφέρονται οι παροχές.

Στους επικεφαλής επιχειρήσεων απαγορεύεται επίσης να αναθέτουν σε μεσάζοντες, ασχέτως αν πρόκειται για υπαλλήλους, τρίτους ή ακόμα και συνεταιρισμούς, εργασίες που πρέπει να εκτελούνται με το κομμάτι από εργαζομένους που προσλαμβάνονται και πληρώνονται από τέτοιους μεσάζοντες.»

Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται και στις δημόσιες υπηρεσίες και επιχειρήσεις, ενώ, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του εν λόγω άρθρου, το πρόσωπο που μισθώνει εργατικό δυναμικό θεωρείται από κάθε άποψη ως εργοδότης.

Το ιστορικό της υποθέσεως

4. Η προσφεύγουσα της κύριας δίκης USSL 47 — Unità socio-sanitaria locale (τοπική υπηρεσία αρμόδια επί ασφαλιστικών και υγειονομικών ζητημάτων) αποφάσισε, με την απόφαση 1762 της 30ής Δεκεμβρίου 1986, να συνάψει σύμβαση με τον συνεταιρισμό La Famiglia (στο εξής: συνεταιρισμός)

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

για την παροχή ασφαλιστικών και υγειονομικών υπηρεσιών στην υπαγόμενη στη δικαιοδοσία της USSL 47 περιφέρεια.

5. Στις 18 Φεβρουαρίου 1988 ο καθού της κύριας δίκης, Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (δημόσιος οργανισμός ασφαλίσεως εργατικών ατυχημάτων, στο εξής: INAIL), προέβη στον έλεγχο της εν λόγω συμβάσεως και εκτίμησε ότι επρόκειτο, στην πραγματικότητα, για προσωρινή μίσθωση εργατικού δυναμικού, πράγμα αντίθετο προς το άρθρο 1 του νόμου του 1960, και τούτο δοθέντος ότι, στην πραγματικότητα, η εργασία παρείχετο για λογαριασμό του εντολέα. Συναφώς, ο INAIL στηρίχθηκε στο γεγονός ότι τα μέλη του συνεταιρισμού ελάμβαναν οδηγίες από την USSL 47, ότι τα μέλη αυτά χρησιμοποιούσαν κάρτες εργασίας απολύτως αντίστοιχες προς αυτές του προσωπικού της USSL 47, ότι συμμετείχαν στα εκπαιδευτικά προγράμματα που οργανώνονταν από την USSL 47 και χρησιμοποιούσαν οχήματα ανήκοντα στην USSL 47 ή, σε περίπτωση που χρησιμοποιούσαν το δικό τους όχημα, ελάμβαναν από την USSL 47 αποζημίωση οχήματος.

6. Κατόπιν τούτου, ο INAIL αξίωσε από την USSL 47, στις 21 Δεκεμβρίου 1993, την καταβολή 9 200 105 ιταλικών λιρών (LIT) (4 810 περίπου ECU) ως εισφορές για ασφάλιση ατυχήματος, βάσει των καταβαλλομένων στα μέλη του συνεταιρισμού αμοιβών.

7. Η USSL 47 αμφισβήτησε τον ισχυρισμό ότι επρόκειτο για παράνομη μίσθωση εργατικού δυναμικού και, στις 21 Απριλίου 1994, άσκησε ενώπιον της Pretura προσφυγή κατά του INAIL, ισχυριζόμενη ότι η διαταγή πληρωμής εισφορών για ασφάλιση ατυχήματος ήταν αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο.

Το προδικαστικό ερώτημα

8. Με διάταξη της 30ής Μαρτίου 1995, η Pretura υπέβαλε στο Δικαστήριο το εξής προδικαστικό ερώτημα:

«1) Ερωτάται αν συμβιβάζεται το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου 1369 της 23ης Οκτωβρίου 1960, σε συνδυασμό με το άρθρο 11, παράγραφος 1, του νόμου 264 της 29ης Οκτωβρίου 1949, με τις κοινοτικές αρχές των άρθρων 48, 49, 54 και 90 της Συνθήκης ΕΟΚ.

2) Ερωτάται αν οι εν λόγω αρχές τυγχάνουν απευθείας εφαρμογής με συνέπεια να μην εφαρμόζεται η ιταλική κανονιστική ρύθμιση.»

°

9. Το αιτούν δικαστήριο αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στα άρθρα 49 και 54 της Συνθήκης, τα οποία επιτρέπουν στον κοινοτικό νομοθέτη να θεσπίζει διατάξεις για τη

διασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και του δικαιώματος εγκαταστάσεως. Όμως, από την μνεία των «αρχών του κοινοτικού δικαίου» που διατυπώνονται στα εν λόγω άρθρα καταφαίνεται ότι οι διατάξεις της Συνθήκης περί των οποίων, στην πραγματικότητα, πρόκειται είναι τα άρθρα 48 και 52. Όπως θα φανεί κατωτέρω, προκύπτει ότι και το άρθρο 59 της Συνθήκης σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών ασκεί σημαντικότατη επιρροή όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση. Επομένως, κατά τη γνώμη μου, σκόπιμο είναι, προκειμένου να δοθεί λυσιτελής απάντηση στο αιτούν δικαστήριο, να εξεταστεί και το άρθρο αυτό.

10. Τα προδικαστικά ερωτήματα αφορούν δύο χωριστές κατηγορίες διατάξεων, συγκεκριμένα, αφενός, την απαγόρευση, για οποιονδήποτε εκτός από δημόσια αρχή, που έχει επιβληθεί με τον νόμο του 1949 όσον αφορά τη διαμεσολάβηση για την τοποθέτηση εργατικού δυναμικού και, αφετέρου, την απαγόρευση που περιλαμβάνεται στον νόμο του 1960 όσον αφορά τη μίσθωση εργατικού δυναμικού. Κατά συνέπεια, φρονώ ότι οι δύο αυτές κατηγορίες κανόνων πρέπει να εξετασθούν χωριστά.

Όσον αφορά τον νόμο του 1949

11. Ο INAIL, η Ιταλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή ισχυρίζονται ότι το άρθρο 11 του νόμου του 1949, το οποίο απαγορεύει σε οποιονδήποτε εκτός δημόσιας αρχής να μεσολαβεί για την τοποθέτηση εργατικού δυναμικού, δεν ασκεί επιρροή στην υπό κρίση υπόθεση, η οποία έχει σχέση μόνο με το ζήτημα της παραβάσεως του άρθρου 1 του νόμου του 1960.

12. Το Δικαστήριο, κατά πάγια νομολογία του, δεν αποφαίνεται επί προδικαστικού ερωτήματος όταν σαφώς προκύπτει ότι η ζητούμενη από το εθνικό δικαστήριο ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου είναι εντελώς άσχετη με τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης [1].

13. Όπως υπογραμμίζεται στις υποβληθείσες στο Δικαστήριο παρατηρήσεις, η διαφορά της κύριας δίκης αφορά αποκλειστικώς το ζήτημα της παραβιάσεως της τεθείσας με τον νόμο του 1960 απαγορεύσεως σχετικά με την εκμίσθωση εργατικού δυναμικού. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η υπόθεση της κύριας δίκης δεν έχει σχέση με το ζήτημα αν ο συνεταιρισμός άσκησε δραστηριότητα διαμεσολαβήσεως για την τοποθέτηση εργατικού δυναμικού για λογαριασμό της USSL 47 αλλά, αντιθέτως, με το ζήτημα αν η USSL 47 έχει παραβεί την απαγόρευση μισθώσεως εργατικού δυναμικού και, επομένως, ορθώς θεωρήθηκε ως ο πραγματικός εργοδότης και κρίθηκε ως υπόχρεη για την καταβολή στον INAIL εισφορών για ασφάλιση ατυχήματος.

14. Υπό τις περιστάσεις αυτές, φρονώ ότι το Δικαστήριο δεν πρέπει να απαντήσει στο ερώτημα αν μια απαγόρευση, όπως

1 — Βλ., π.χ., την απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1995, C-415/93, Bosman κ.λπ. (Συλλογή 1995, σ. I-4921, σκέψη 61), καθώς και την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1995, C-143/94, Furlanis (Συλλογή 1995, σ. I-3633, σκέψη 12).

αυτή του άρθρου 11 του νόμου του 1949, σχετικά με οποιαδήποτε ιδιωτική δραστηριότητα διαμεσολαβήσεως για την τοποθέτηση εργατικού δυναμικού είναι συμβατή με το κοινοτικό δίκαιο.

Όσον αφορά τον νόμου του 1960

15. Στην διάταξή του περί παραπομπής, το εθνικό δικαστήριο αναφέρει ότι οι εργατικοί συνεταιρισμοί αποτελούν την καλύτερη μορφή ενώσεως όσον αφορά τη διαμεσολάβηση για την παροχή υπηρεσιών εκτελέσεως απλών εργασιών. Ο νόμος του 1960, σε συνδυασμό με τον νόμο του 1949, απαγορεύει σε τέτοιους συνεταιρισμούς την άσκηση των δραστηριοτήτων τους και, επομένως, συνεπάγεται περιορισμό στην αγορά εργασίας. Σύμφωνα με το αιτούν δικαστήριο, προκύπτει ότι η νομοθεσία αυτή είναι αντίθετη προς τις θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου σχετικά με την ελευθερία της εργασίας και την οικονομική πρωτοβουλία, την ελευθερία εγκαταστάσεως, την ελευθερία προσφοράς και ζητήσεως και τον ελεύθερο ανταγωνισμό, και τούτο δοθέντος ότι, εν πάση περιπτώσει, το Ιταλικό Δημόσιο δεν κατορθώνει, στο πλαίσιο της αγοράς εργασίας, να ικανοποιεί τη ζήτηση.

16. Η USSL 47 ισχυρίζεται ότι η απαγόρευση μισθώσεως εργατικού δυναμικού είναι αντίθετη προς τις θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου οι οποίες τυγχάνουν άμεσης εφαρμογής.

17. Ο INAIL διατείνεται ότι ο νόμος του 1960 είναι συμβατός με το κοινοτικό δίκαιο. Σκοπός του νόμου αυτού είναι η προστασία των εργαζομένων, πράγμα που προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το γεγονός ότι, σε περίπτωση μη τηρήσεως του νόμου αυτού, οι εργαζόμενοι θεωρούνται ως απασχολούμενοι από εκείνον που έχει μισθώσει το εργατικό δυναμικό. Ο σκοπός αυτός στοιχεί προς τον σκοπό που επιδιώκει η Συνθήκη. Ο νόμος του 1960 δεν απαγορεύει στον συνεταιρισμό να προσφέρει και να παρέχει υπηρεσίες. Το μόνο που απαγορεύεται είναι η μίσθωση εργατικού δυναμικού.

18. Η Ιταλική Κυβέρνηση προβάλλει το επιχείρημα ότι πρόκειται για εσωτερική υπόθεση ουδεμία έχουσα σχέση με καταστάσεις διεπόμενες από το κοινοτικό δίκαιο. Πρόκειται για διαμεσολάβηση μεταξύ ενός δημοσίου οργανισμού (της USSL 47) και ενός συνεταιρισμού αποτελούμενου από Ιταλούς εργαζομένους, του οποίου η δραστηριότητα συνίσταται, αποκλειστικώς, στο να ενεργεί ως μεσάζων για τους εν λόγω εργαζομένους. Κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν τυγχάνουν εφαρμογής οι διατάξεις των άρθρων 48 και 52 της Συνθήκης. Εξάλλου, οι ιταλικές διατάξεις δεν είναι αντίθετες προς τα άρθρα 90 ή 86 της Συνθήκης, και τούτο εφόσον δεν πρόκειται για οικονομική δραστηριότητα ούτε άλλωστε για διαμεσολάβηση τοποθετήσεως αναφορικά με το προσωπικό διευθύνσεως.

19. Η Γερμανική Κυβέρνηση εκτιμά ομοίως ότι πρόκειται για εσωτερική κατάσταση. Η άσκηση των διεπομένων από τις ιταλικές διατάξεις δραστηριοτήτων μπορεί να υπόκειται σε προηγούμενη άδεια. Συναφώς, στα κράτη μέλη εναπόκειται ο καθορισμός των αναγκαίων προϋποθέσεων. Όσον

αφορά το άρθρο 90 της Συνθήκης, στον εθνικό δικαστή εμπίπτει το έργο της εκτιμήσεως του αν πρόκειται για δραστηριότητα γενικού συμφέροντος, καλυπτόμενη από το άρθρο 90, παράγραφος 2.

20. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ασκούσα επιρροή εν προκειμένω διάταξη του κοινοτικού δικαίου είναι το άρθρο 59 της Συνθήκης, και τούτο εφόσον πρόκειται για υπηρεσίες που ο συνεταιρισμός παρέχει στην USSL 47. Όμως το άρθρο 59 δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής εν προκειμένω εφόσον πρόκειται για καθαρώς εσωτερική κατάσταση. Το άρθρο 48 στερείται σημασίας διότι το ζήτημα αν οι εργαζόμενοι θεωρούνται ως απασχολούμενοι της USSL 47 δεν έχει επιλυθεί. Το άρθρο 90 της Συνθήκης στερείται επίσης σημασίας διότι ο νόμος του 1960 όχι μόνο δεν απονέμει ειδικά δικαιώματα σε ορισμένες επιχειρήσεις αλλά, αντιθέτως, τους απαγορεύει, γενικώς, ορισμένη δραστηριότητα.

Οι σχετικοί με την ελεύθερη κυκλοφορία κανόνες

21. Όπως έχω προαναφέρει, τα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι το αιτούν δικαστήριο ζητεί να μάθει αν οι διατάξεις σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων και των υπηρεσιών, που περιλαμβάνονται στα άρθρα 48 και 59 της Συνθήκης, και το δικαίωμα εγκαταστάσεως που έχει καθιερωθεί με το άρθρο 52 της ίδιας Συνθήκης έχουν άμεσο αποτέλεσμα καθώς και αν αντίκειται προς τα άρθρα αυτά εθνικός κανόνας όπως αυτός του άρθρου 1 του νόμου του 1960 περί απαγορεύσεως μισθώσεως εργατικού δυναμικού.

22. Το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει με τη νομολογία του ότι τα θεμελιώδη δικαιώματα που έχουν καθιερωθεί με τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης είναι αρκούντως σαφή και ανεπιφύλακτα ώστε να παράγουν άμεσο αποτέλεσμα, πράγμα που επιτρέπει στους ιδιώτες να προβάλλουν τα δικαιώματα αυτά ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων τα οποία οφείλουν να τα διασφαλίζουν [2]. Επομένως, εφόσον το άρθρο 1 του νόμου του 1960 συνιστά παράβαση ενός ή περισσοτέρων από τα άρθρα αυτά, τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να αρνηθούν την εφαρμογή του.

23. Οι περιγραφόμενες στη διάταξη περί παραπομπής πραγματικές περιστάσεις συνδέονται με τις συμβατικές σχέσεις που υφίστανται μεταξύ της USSL 47 και του συνεταιρισμού όσον αφορά ορισμένες παροχές υπηρεσιών. Επομένως, όπως έχει αναφέρει η Επιτροπή, φαίνεται, a priori, ότι η ασκούσα επιρροή διάταξη είναι το άρθρο 59 της Συνθήκης σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών. Πράγματι, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι είναι δυνατό μια απαγόρευση μισθώσεως εργατικού δυναμικού να θίγει, υπό ορισμένες περιστάσεις, την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων και την ελευθερία εγκαταστάσεως. Δυσχερώς μπορεί να γίνει αντιληπτό πώς είναι δυνατόν τα άρθρα 48 και 52 της

2 — Βλ., π.χ., τις αποφάσεις της 4ης Δεκεμβρίου 1974, 41/74, Van Duyn (Συλλογή τόμος 1974, σ. 537, σκέψεις 6 και 7), της 21ης Ιουνίου 1974, 2/74, Reyners (Συλλογή τόμος 1974, σ. 319, σκέψη 26), και της 3ης Δεκεμβρίου 1974, 33/74, Van Binsbergen (Συλλογή τόμος 1974, σ. 515, σκέψη 27).

Συνθήκης να ασκούν επιρροή όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, η οποία δεν έχει σχέση ούτε με το ζήτημα της προσβάσεως εργαζομένων στην ιταλική αγορά ούτε με αυτό του δικαιώματος εγκαταστάσεως μιας επιχειρήσεως στην Ιταλία. Ωστόσο, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει, εν πάση περιπτώσει, ότι τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης δεν τυγχάνουν εφαρμογής επί δραστηριοτήτων ως προς τις οποίες το σύνολο των σχετικών στοιχείων περιορίζεται στο εσωτερικό ενός και μόνον κράτους μέλους [3].

24. Στην υπό κρίση υπόθεση, ένας ιταλικός δημόσιος οργανισμός και ένας ιταλικός συνεταιρισμός συνδέονται με σύμβαση έχουσα ως αντικείμενο την παροχή ορισμένων υπηρεσιών εντός της Ιταλίας. Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι οι παροχές αυτές έγιναν από εργαζομένους άλλων κρατών μελών ούτε ότι αντιμετωπίστηκε τέτοια λύση ούτε ακόμα ότι ο συνεταιρισμός έχει σχέσεις με επιχειρήσεις ή πρόσωπα από άλλα κράτη μέλη.

25. Υπ' αυτές τις περιστάσεις, φρονώ ότι σ' αυτό το μέρος των προδικαστικών ερωτημάτων πρέπει να δοθεί απάντηση υπό την έννοια ότι τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης δεν μπορούν να έχουν εφαρμογή επί δραστηριοτήτων ως προς τις οποίες όλα τα σχετικά στοιχεία περιορίζονται στο εσωτερικό ενός και μόνον κράτους μέλους, πράγμα που συμβαίνει όταν μια ιταλική δημόσια υπηρεσία συνάπτει σύμβαση με ιταλικό συνεταιρισμό για την παροχή ορισμένων υπηρεσιών μέσω της χρησιμοποιήσεως Ιταλών εργαζομένων.

3 — Βλ., π.χ., την απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 1992, C-332/90, Steen (Συλλογή 1992, σ. I-341, σκέψη 9), της 16ης Φεβρουαρίου 1995, C-29/94 έως C-35/94, Aubertin κ.λπ. (Συλλογή 1995, σ. I-301, σκέψη 9), και της 23ης Απριλίου 1991, C-41/90, Höfner και Elser (Συλλογή 1991, σ. I-1979, σκέψη 37).

Όσον αφορά το άρθρο 90 της Συνθήκης

26. Το άρθρο 90, παράγραφος 1, απαγορεύει στα κράτη μέλη, όσον αφορά δημόσιες επιχειρήσεις καθώς και επιχειρήσεις στις οποίες χορηγούν αυτά ειδικά και αποκλειστικά δικαιώματα, να θεσπίζουν ή να διατηρούν μέτρα αντίθετα προς τους κανόνες της Συνθήκης, ιδίως δε εκείνους των άρθρων 7 και 85 έως 94.

27. Το άρθρο 1 του νόμου του 1960 δεν περιλαμβάνει κανόνες για δημόσιες επιχειρήσεις ή για επιχειρήσεις στις οποίες ένα κράτος μέλος έχει απονείμει ειδικά και αποκλειστικά δικαιώματα επιτρέποντάς τους να κάνουν χρήση των δικαιωμάτων τους κατά τρόπο ασυμβίβαστο με τη Συνθήκη [4]. Αντιθέτως, το άρθρο 1 του νόμου του 1960 επιβάλλει γενική απαγόρευση όσον αφορά συγκεκριμένη δραστηριότητα, δηλαδή τη μίσθωση εργατικού δυναμικού, είτε αυτή ασκείται από ιδιωτική ή δημόσια επιχείρηση είτε από διοικητική υπηρεσία. Όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την απόφαση της 24ης Μαρτίου 1994, Schindler [5], τέτοια απαγόρευση συγκεκριμένης δραστηριότητας πρέπει να εκτιμάται βάσει των σχετικών με την ελεύθερη κυκλοφορία διατάξεων της Συνθήκης. Δεν είναι ούτε αναγκαίο ούτε δικαιολογημένο να χρησιμοποιείται ταυτοχρόνως και η ειδική διάταξη του άρθρου 90 της Συνθήκης. Επομένως, φρονώ ότι το άρθρο 90 της Συνθήκης ουδεμία ασκεί επιρροή όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση.

4 — Βλ., π.χ., απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1995, C-387/93, Banchero (Συλλογή 1995, σ. I-4663, σκέψη 51), και προπαρατεθείσα απόφαση Höfner και Elser, σκέψη 31.

5 — Υπόθεση C-275/92, Συλλογή 1994, σ. I-1039.

Πρόταση

28. Υπό τις περιστάσεις αυτές, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο υποβληθέν από την Pretura circondariale di Biella ερώτημα ως εξής:

Τα άρθρα 48, 52 και 59 της Συνθήκης δεν έχουν εφαρμογή επί δραστηριοτήτων ως προς τις οποίες τα ασκούντα επιρροή στοιχεία περιορίζονται στο εσωτερικό ενός και μόνον κράτους μέλους, πράγμα που συμβαίνει όταν μια ιταλική δημόσια διοικητική υπηρεσία συνάπτει σύμβαση με ιταλικό συνεταιρισμό σχετικά με την παροχή ορισμένων υπηρεσιών μέσω της χρησιμοποιήσεως Ιταλών εργαζομένων.